

Militant moralism - liberalismens motsägelser

Liberalismens fokus på individens ansvar för sin egen situation skapar en intressant motsättning. Individen kan bli självupptagen med sig själv: sin duktighet, karriär, egendom, kropp, utveckling eller lycka. Moderna varianter av denna individualism är föreställningen att *en själv* kan leva jämlikt, klimatsmart, ekologiskt, ickediskriminerande, ickesexistiskt, icketransfobiskt, antirasistiskt.

Individualismen behöver dock inte göra oss självupptagna. Den kan lika gärna göra oss upptagna med andra individers duktighet.

Militant moralism som aktivism

Liberalismens individualism övergår ibland i militant moralism. Att ha åsikter om andra individers politiska duktighet återskapar den klassiska borgerliga uppdelningen mellan upplysta och oupplysta.

Militant moralism konkurrerar just nu inom vänster och aktivism med strukturella och gemensamma förändringar. Militant moralism blir en del av det postpolitiska: övergivandet av gemensamma politiska lösningar.

Militant moralism kan inom aktivism på så sätt tränga undan demokrati och politiska beslut, organiserande och socialism, revolution och strukturella förändringar. Organiserandet av nya samhällen ersätts av pekfingerar.

Militant moralism kamouflerar maktstrukturer genom att peka ut de bra och de dåliga. De dåliga får funktionen att kamouflera den verkligt mäktiga makten. Den som normaliserat sig själv. Som uppfattas som anständig och självklar. Som verkar i bakgrunden utan några viftande flaggor.

En variant av militant moralism får funktionen av mobbing. Mobbing kamoufleras som radikal aktivism. De som inte säger rätt, som inte är tillräckligt upplysta om rättigheter, som inte äter rätt, de knuffas ut ur gemenskapen. Detta kan ske diskret genom att andra aktivister drar sig undan eller genom att de dumma och oupplysta pekas ut och skammas inför gruppen

(skamma från medeltidens skamstraff).

Metoder för befrielse från militant moralism och individualism

1. Uppfinna, träna och organisera det samhälle vi tillsammans vill leva. Här är misslyckanden, kalibrering, kontinuerlig träning och fortsatt uppfinnande avgörande för att det politiska inte ska stagnera.
2. Fokus på [performativa](#) och [rekursiva](#) metoder, alltså metoder där målen uppfylls när handlingen är utförd. Där mål och medel är ett, som Gandhi uttryckte det. Låt jämlikhet, feminism, socialism, demokrati, ickevåld, revolution, samhällsförändring bli våra medel istället för att skjuta upp dem som framtida mål, eller att be någon annan (någon regering) genomföra dem.
3. Fokus på intervention snarare än på protest och att vara emot.
4. Alliera oss med de som tänker annorlunda än oss, som lever annorlunda än oss, som inte har den insikt vi har.
5. Behandla saker och rumslighet, djur och växter, som medaktörer i organiserandet snarare än som passiva objekt. Bryta antropocentrismen, tron på människan som ensam aktör.
6. Fokus på [sårbart](#) beroende och omsorg snarare än politisk styrka.
7. Organisera och leva med förtryckta, flyktingar, fattiga, prekariat snarare än att bygga radikala, segregerade medelklass-öar.

Per Herngren 2017 02 01, version 0.1.1